

Vergaderjaar 1998–1999

26 463

Regels omtrent het transport en de levering van gas (Gaswet)

B

ADVIES RAAD VAN STATE EN NADER RAPPORT

Hieronder zijn opgenomen het advies van de Raad van State d.d. 1 februari 1999 en het nader rapport d.d. 29 maart 1999, aangeboden aan de Koningin door de minister van Economische Zaken. Het advies van de Raad van State is cursief afgedrukt.

Bij Kabinetsmissive van 12 november 1998, no.98.005303, heeft Uwe Majesteit, op voordracht van de Minister van Economische Zaken, bij de Raad van State ter overweging aanhangig gemaakt het voorstel van wet met memorie van toelichting, houdende regels omtrent het transport en de levering van gas (Gaswet).

Blijkens de mededeling van de Directeur van Uw kabinet van 12 november 1998, nr. 98.005303, machtigde Uwe Majesteit de Raad van State zijn advies inzake het bovenvermelde voorstel van wet rechtstreeks aan mij te doen toekomen. Dit advies, gedateerd 1 februari 1999, nr. W10.98.0512, bied ik U hierbij aan.

Algemeen

1. De liberalisering van de Nederlandse gasmarkt zoals die is uitgewerkt in het wetsvoorstel, gaat aanzienlijk verder dan waartoe richtlijn nr.98/30/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 juni 1998 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor aardgas (PbEG L 204) (hierna: de richtlijn) verplicht. Het wetsvoorstel gaat uit van een geleidelijke openstelling van de gasmarkt van 45%, 65% respectievelijk 100%, terwijl artikel 18, derde en vierde lid, van de richtlijn tot geen verdere openstelling van die markt verplicht dan 20%, 28%, respectievelijk 33%. Daarnaast heeft Nederland er bewust van afgezien de in artikel 19 van de richtlijn neergelegde mogelijkheid om een reciprociteitsclausule op te nemen, te benutten.

Naar de mening van de Raad van State wordt in het wetsvoorstel onvoldoende onderkend dat de in de richtlijn gekozen gedeeltelijke en geleidelijke liberalisering verzekert dat ook de Nederlandse gasmarkt, waarop niet alleen het consumentenbelang maar ook het belang van de overheid zelf een grote rol speelt, zich op soepele en georganiseerde wijze kan aanpassen aan de nieuwe omgeving en dat schokeffecten – ook in de gasprijzen – worden voorkomen. Het college meent dat er – nu niet alle gevolgen van de voorgestelde verdergaande liberalisering op voorhand zijn te overzien – in ieder geval onvoldoende termen aanwezig zijn om ten aanzien van de mate van openstelling van de markt af te wijken van de in de richtlijn genoemde percentages.

Eveneens acht het college het niet raadzaam om reeds bij voorbaat ervan af te zien om het in artikel 19 van de richtlijn neergelegde reciprociteitsbeginsel over te nemen. De Raad adviseert het wetsvoorstel met inachtneming van het vorenstaande te heroverwegen.

1. Naar aanleiding van het advies van de Raad van State is het wetsvoorstel heroverwogen. Op grond daarvan is wat het tempo en de mate van openstelling van de gasmarkt betreft, in paragraaf 4.1 van de memorie van toelichting op duidelijker wijze en meer uitgebreid uiteengezet wat de motieven zijn voor de in het wetsvoorstel gemaakte beleidskeuze om te voorzien in een geleidelijke en op termijn volledige marktopening. Daarbij is tevens aangegeven hoe de liberalisering in andere lidstaten van de Europese Unie wordt geëffectueerd en dat in alle lidstaten (met uitzondering van Frankrijk) de percentages marktopening aanzienlijk hoger liggen dan de in de richtlijn opgenomen minimum-percentages. Aangegeven is dat Nederland met de eerste stap in het kader van de liberalisering, als gevolg waarvan afnemers met een jaarverbruik van meer dan 10 miljoen m³ gas vrij zijn in de keuze van hun gasleverancier, de markt niet verder openstelt dan (het gemiddelde van) andere lidstaten van de Europese Unie. Bovendien kan bij algemene maatregel van bestuur de termijn worden gewijzigd gedurende welke kleinverbruikers beschermde afnemers zijn, indien bij de evaluatie van de Gaswet blijkt dat zich nadelige effecten voordoen bij de liberalisering die schade aan de positie van die kleinverbruikers kunnen veroorzaken.

Voorts is gevolg gegeven aan het advies van de Raad van State om het in artikel 19 van de richtlijn neergelegde reciprociteitsbeginsel in het wetsvoorstel op te nemen.

De Raad van State geeft bij het uiten van zijn zorg over de voorgestelde mate van liberalisering en het tempo waarin dat gebeurt, aan dat naast het consumentenbelang ook het belang van de overheid een grote rol speelt op de Nederlandse gasmarkt. Het advies van de Raad is naar mijn oordeel een bevestiging van het belang om bij een toenemende liberalisatie het continueren van het kleine-veldenbeleid te waarborgen. In dit verband wijs ik op paragraaf 8.1.1 van de memorie van toelichting waarin wordt ingegaan op het beheer van de bodemschatten. Zoals daar is aangegeven, wordt thans bezien op welke wijze ten behoeve van een planmatig beheer van de gasvoorkomens regels kunnen worden gesteld aan de coördinatie van de gaswinning, waarbij rekening wordt gehouden met een optimale ontginning van de kleine gasvelden.

2. In het wetsvoorstel zijn aan (de directeur-generaal van) de Nederlandse mededingingsautoriteit (Nma) een aantal taken opgedragen en bevoegdheden toegekend. Zo worden de bij besluit van de directeur-generaal van de Nma aangewezen ambtenaren belast met het toezicht op de naleving van het bepaalde bij of krachtens de wet, met uitzondering van een aantal bepalingen daarvan (artikel 34, eerste lid, van het wetsvoorstel). Ook kan de directeur-generaal van de Nma ingevolge artikel 3, vijfde lid, van het wetsvoorstel, een gastransportbedrijf opdragen de door dat bedrijf in ontwerp opgestelde voorwaarden aan te passen indien dat naar zijn oordeel noodzakelijk is met het oog op de naleving van artikel 3, tweede lid, of als gevolg van de procedure, bedoeld in het vierde lid van dat artikel.

Ingevolge de artikelen 21, tweede lid, en 23, derde lid, van de richtlijn wijzen de lidstaten een van de partijen onafhankelijke bevoegde instantie aan die geschillen met betrekking tot de onderhandelingen over de toegang tot het systeem moet beslechten. In artikel 9 van het wetsvoorstel is hiertoe de directeur-generaal van de Nma aangewezen. Hoewel deze losstaat van de partijen en in zoverre als een van de partijen onafhankelijke bevoegde instantie kan worden aangemerkt, rijst de vraag of in de praktijk de directeur-generaal door partijen als zodanig zal worden beschouwd, gelet op de in artikel 3, vijfde lid, vervatte bevoegdheid alsmede de toezichthoudende taak van de Nma. Blijkens het nader rapport inzake de Elektriciteitswet 1998 is juist dit de reden geweest om in het kader van die wet de Nma (slechts) te belasten met de beslechting van geschillen als bedoeld in de richtlijn en de Dienst uitvoering en toezicht Elektriciteitswet (Dte) te belasten met het vaststellen van de voorwaarden die vergelijkbaar zijn met de in artikel 3, vijfde lid, van het wetsvoorstel genoemde voorwaarden en met het toezicht op de naleving van de Elektriciteitswet 1998. Hiermee wordt, zo stelt het nader rapport, de door de

richtlijn vereiste onafhankelijkheid van de geschilbeslechtende autoriteit voldoende gewaarborgd.

Tegen deze achtergrond adviseert de Raad een scheiding aan te brengen in de verschillende taken (voorwaarden/toezicht/geschilbeslechting) die in het wetsvoorstel alle zijn opgedragen aan de (directeur-generaal van de) Nma.

2. De in het wetsvoorstel aan de directeur-generaal van de Nederlandse mededingingsautoriteit (Nma) opgedragen taken en bevoegdheden liggen alle op het terrein van de mededinging. De zorg van de Raad van State dat de combinatie van de taken en bevoegdheden er toe zou leiden dat de Nma door partijen niet meer als een van partijen onafhankelijke geschillenbeslechtende instantie zou worden gezien, deel ik niet. Wat de geschillenbeslechting betreft, moet voorop gesteld worden dat in het systeem van de wet de rechter uiteindelijk een definitief oordeel kan vellen. De beslechting van geschillen over toegang tot gasnetten heeft overigens betrekking op de uitvoering van mededingingsrechtelijke regels. De instantie die daarvoor uit hoofde van een eenduidige handhaving en uitvoering van die regels bij uitstek geschikt is, is de Nma. De aanwijzing van de Nma als geschillenbeslechtende instantie dient in dat licht te worden gezien. De in artikel 34, eerste lid, bedoelde toezichthoudende taak heeft eveneens direct betrekking op het handhaven van een juist mededingingsklimaat waarvoor de Nma de meest aangewezen instantie is. De in artikel 3 opgenomen taak op het terrein van de technische voorwaarden voor aansluiting van leidingen en installaties op een gastransportnet heeft als doel objectieve en niet discriminerende mogelijkheden van aansluiting op een gastransportnet en een samenhangend functioneren van de gastransportnetten te waarborgen. Ook hierbij staat het mededingingsaspect voorop. De geschillenbeslechtende taak en de toezichtstaak liggen in elkaars verlengde en worden in onafhankelijkheid van partijen uitgeoefend. Wat de taak op het terrein van de technische voorwaarden betreft, is de rol van de Nma overigens niet bepalend aangezien de uiteindelijke beslissing over de toelaatbaarheid van de voorwaarden bij de Europese Commissie ligt. Gelet op een en ander zie ik, anders dan de Raad van State adviseert, geen reden in het wetsvoorstel een scheiding tussen de hiervoor aangegeven taken en bevoegdheden aan te brengen. Overigens gaat de door de Raad gemaakte vergelijking met de Elektriciteitswet 1998 niet op, gelet op de in die wet gemaakte keuze voor een systeem van gereguleerde toegang. De Dienst uitvoering en toezicht Elektriciteitswet (Dte) heeft daarin een actieve en sturende rol waarop met name de eerstkomende jaren een zwaar accent zal liggen.

3. In de toelichting (Algemeen, paragraaf 1) wordt onder verwijzing naar richtlijn nr.98/34/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Gemeenschappen van 22 juni 1998, betreffende een informatieprocedure op het gebied van normen en technische voorschriften (PbEG L 204) opgemerkt dat het voorstel is genotificeerd aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen. De Raad gaat ervan uit dat het voorstel nogmaals aan hem voor advies zal worden voorgelegd indien het oordeel van de Europese Commissie dan wel van de lidstaten aanleiding geeft tot veranderingen van meer dan bijkomstige aard, en acht het gewenst dat het oordeel van de Commissie aan hem wordt toegezonden.

3. De termijn waarbinnen de Europese Commissie of andere EU-lidstaten commentaar konden geven op het wetsvoorstel, is op 17 februari verstreken zonder dat een reactie is ontvangen.

Artikelsgewijs

4. Artikel 6 van het wetsvoorstel strekt tot uitvoering van artikel 17 van de richtlijn. Ingevolge artikel 6, eerste lid, onderdeel a, kan gastransport onder meer geweigerd worden indien redelijkerwijs geen capaciteit beschikbaar is voor dat transport. In deze bepaling wordt, evenmin als in artikel 17, eerste lid, van de richtlijn – waarin slechts wordt gesproken van «gebrek aan capaciteit» – aangegeven in welke gevallen hiervan sprake is. De wijze waarop in het kader van de elektriciteitswetgeving wordt bepaald of een netbeheerder redelijkerwijs geen capaciteit ter beschikking heeft, is nader uitgewerkt op het niveau van de wet in formele zin (wetsvoorstel tot wijziging van de Elektriciteitswet 1998 ten behoeve van het stellen van nadere regels ten

aanzien van het netbeheer en de levering van elektriciteit aan beschermde afnemers; kamerstukken II 1998/99, 26 303). De Raad adviseert een vergelijkbare nadere regeling in het wetsvoorstel op te nemen, uiteraard op een wijze die recht doet aan artikel 17 van de richtlijn, waarin – zoals de Raad hiervoor reeds opmerkte – het begrip «gebrek aan capaciteit» niet nader wordt uitgewerkt.

4. Naar aanleiding van het advies van de Raad van State is in de memorie van toelichting de toelichting op artikel 6 aangepast. Volstaan is met voorbeelden van concrete en controleerbare gevallen waarin sprake is van een gebrek aan capaciteit. Zoals de Raad aangeeft is in artikel 17 van richtlijn nr. 98/30/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 juni 1998 betreffende gemeenschappelijk regels voor de interne markt voor aardgas (PbEG L 204) (hierna aangeduid als: richtlijn) het begrip «gebrek aan capaciteit» niet nader uitgewerkt. Een nadere regeling in het wetsvoorstel – die noodzakelijkerwijs niet limitatief zou kunnen zijn – acht ik niet gewenst. Uiteindelijk is het aan de Nma om in individuele gevallen te oordelen over de vraag of er al dan niet sprake is van capaciteitsgebrek. Van doorslaggevende betekenis daarbij is de aantoonbaarheid van het gebrek aan capaciteit. Daarbij valt te denken aan schriftelijke bewijsstukken zoals overeenkomsten of technische specificaties.

5. Ingevolge artikel 7, zesde lid, van het wetsvoorstel is de directeur-generaal van de Nma gehouden gevolg te geven aan een definitief besluit van de Europese Commissie als bedoeld in artikel 25, tweede lid, van de richtlijn, indien dit besluit strekt tot wijziging of intrekking van de ontheffing. In dit tweede lid is echter tevens bepaald dat de bevoegde instantie (de directeur-generaal van de Nma) aan dit besluit binnen vier weken gehoor dient te geven. Als deze termijn niet wordt gehaald zal een definitief besluit worden genomen volgens de zogenoemde comité-procedure. De Raad adviseert – uit een oogpunt van rechtszekerheid – de termijn van vier weken expliciet te noemen in artikel 7, zesde lid, van het wetsvoorstel.

5. In artikel 7, zesde lid, is naar aanleiding van het advies van de Raad van State opgenomen dat de directeur-generaal van de Nma onverwijld gevolg geeft aan een definitief besluit van de Europese Commissie dat strekt tot wijziging of intrekking van een ontheffing, als bedoeld in artikel 7, eerste lid. Het is niet noodzakelijk, noch uit hoofde van artikel 25 van de richtlijn, noch vanwege andere redenen, om een termijn van vier weken te stellen waarbinnen de directeur-generaal de ontheffing moet wijzigen of intrekken.

6. In artikel 10 van het wetsvoorstel is een negatieve competentiebepaling opgenomen: de directeur-generaal is onbevoegd een geschil te behandelen dat betrekking heeft op een landgrensoverschrijdend transport waarbij degene die weigert het transport te verrichten of tarieven en voorwaarden voor dat transport vaststelt waarmee de verzoeker zich niet kan verenigen, een gastransportnet of een gasproductienet beheert dat ressorteert onder een andere lidstaat van de Europese Unie. Hiermee wordt uitvoering gegeven aan de artikelen 21, derde lid, en 23, vierde lid, van de richtlijn. Ingevolge deze bepalingen dienen – zo wordt ook opgemerkt in de toelichting op artikel 10 – in een dergelijke situatie de geschilbeslechtende instanties van die lidstaten overleg te voeren om ervoor te zorgen dat de bepalingen van de richtlijn consequent worden toegepast.

Naar het oordeel van de Raad wordt – door in artikel 10 van het wetsvoorstel slechts competentie uit te sluiten – ten onrechte geen rekening gehouden met de situatie waarin het hiervoor bedoelde overleg ertoe leidt dat het geschil wordt behandeld door de Nederlandse geschilbeslechtende instantie. Voor deze situatie zou – ter uitvoering van de richtlijn – moeten worden voorzien in een toedeling van competentie aan de directeur-generaal. De Raad wijst er in dit verband op dat het niet toedelen van een dergelijke competentie in het ongunstigste geval kan leiden tot de met de richtlijn strijdige situatie dat geen enkele geschilbeslechtende instantie bevoegd is, namelijk indien in de wetgeving van de lidstaat waarmee overleg dient te worden gevoerd eveneens een negatieve competentiebepaling terzake is opgenomen.

6. Aan het advies van de Raad van State is gevolg gegeven door een aanvulling van artikel 10. In artikel 10, tweede lid, is bepaald dat bij een geschil

over een transport met behulp van een gastransportnet dat tevens ressorteert onder een andere lidstaat de directeur-generaal van de mededingingsautoriteit overleg pleegt met de in de andere lidstaat bevoegde geschillenbeslechtende instantie.

7. Ingevolge artikel 16 stelt de Minister van Economische Zaken de tarieven vast die de vergunninghouder ten hoogste mag berekenen voor de levering van gas aan beschermde afnemers. Daarbij past hij een in dit artikel uitgewerkte formule toe. In deze formule is onder meer opgenomen een korting ter bevordering van een doelmatige bedrijfsvoering (de zogenoemde efficiencykorting). Deze korting wordt door de minister vastgesteld (artikel 16, derde lid). In de toelichting op artikel 16 wordt opgemerkt dat ten aanzien van de toepassing van de efficiencykorting een beleidsregel zal worden ontwikkeld. In het nader rapport naar aanleiding van het advies van de Raad van 21 september 1998 inzake de wijziging van de Elektriciteitswet 1998 (kamerstukken II 1998/99, 26 303, A) wordt gesteld dat het van belang is dat ook netbeheerders betrokken worden bij de vaststelling en publicatie van de factoren en criteria die bij de vaststelling van de efficiencykorting een rol spelen. Hetzelfde geldt voor de consultatie van vergunninghouders bij de vaststelling van de efficiencykorting op de leveringstarieven. In het licht hiervan stelt de regering voor de Elektriciteitswet 1998 aan te vullen met een procedure voor de vaststelling van de efficiencykorting (artikelen 27a, derde lid, en 41, derde lid). De Raad adviseert ook artikel 16 van het onderhavige wetsvoorstel aan te vullen met een dergelijke procedure.

7. Artikel 16 is overeenkomstig het advies van de Raad van State aangevuld.

8. In artikel 30 van het wetsvoorstel worden de artikelen 53 tot en met 57 van de Elektriciteitswet 1998 van overeenkomstige toepassing verklaard ten aanzien van de productie van gas. Naar het oordeel van de Raad kan deze overeenkomstige toepassing niet zonder meer worden overgenomen. Zo is in artikel 53, tweede lid, van de Elektriciteitswet 1998 een certificaat gedefinieerd als een document dat aantoont dat een bepaalde hoeveelheid duurzame elektriciteit, uitgedrukt in kWh, is opgewekt. Ook zal het voor de toepassing van artikel 30 van het wetsvoorstel in ieder geval duidelijk moeten zijn wat in het kader van het onderhavige wetsvoorstel wordt verstaan onder «duurzaam gas». Mede gelet op het belang van zelfstandige leesbaarheid van de wet adviseert de Raad om – zolang de wetgeving met betrekking tot de verschillende energiemarkten nog niet is geïntegreerd (een mogelijkheid die wordt genoemd in paragraaf 4 van de memorie van toelichting) – de regeling omtrent het certificatenstelsel in het wetsvoorstel zelf op te nemen.

8. Het advies van de Raad van State is niet gevolgd. Waar bij de toepassing van de artikelen 53 tot en met 57 van de Elektriciteitswet 1998 specifieke regels voor gas nodig zijn, is al een voorziening opgenomen in artikel 30. Zo is in onderdeel b van dat artikel aangegeven wat onder een certificaat voor duurzaam geproduceerd gas wordt verstaan en wat duurzaam geproduceerd gas is. Het doel van de artikelen 53 tot en met 57 van de Elektriciteitswet 1998 en artikel 30 van dit wetsvoorstel is te komen tot een integrale regeling voor de bevordering van de productie van duurzame energie. Met het oog daarop is het niet nodig en zelfs onwenselijk in dit wetsvoorstel een aparte regeling voor een gascertificatenstelsel op te nemen, waarbij overigens toch weer een verbinding met de corresponderende bepalingen in de Elektriciteitswet 1998 zou moeten worden gelegd.

9. Ingevolge artikel 38 van het wetsvoorstel is, overeenkomstig bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te stellen regels, een vergoeding verschuldigd voor het verlenen van een ontheffing en kunnen, overeenkomstig deze regels, kosten in rekening worden gebracht die gemaakt worden voor de uitvoering van bepaalde taken en de uitoefening van bepaalde bevoegdheden. De Raad merkt op dat niet is voorzien in de bevoegdheid voor de minister om de verschuldigde bedragen bij dwangbevel in te vorderen met de mogelijkheid om verzet te doen tegen dit dwangbevel. Uit het feit dat in het ontwerpbesluit kostenverhaal Elektriciteitswet 1998 zoals dat bij de Raad aanhangig is gemaakt, een regeling omtrent het dwangbevel

en het verzet daartegen was opgenomen en dat blijkens het nader rapport wordt overwogen het hiervoor genoemde wetsvoorstel tot wijziging van de Elektriciteitswet 1998 in die zin aan te vullen, maakt de Raad op dat aan een dergelijke regeling in het kader van de ontwerp-Gaswet en adviseert artikel 38 van het wetsvoorstel daarmee aan te vullen.

9. Het advies van de Raad van State is gevolgd.

10. In artikel 39 van het wetsvoorstel is een evaluatiebepaling opgenomen. Onduidelijk is waarom in dit artikel niet – net als in artikel 60 van de Elektriciteitswet 1998 – tevens is bepaald dat in het evaluatieverslag in ieder geval aandacht wordt besteed aan de wijze waarop, gelet op de Mededingingswet, de uitvoering en het toezicht op de naleving van de wet is georganiseerd. De Raad adviseert artikel 39 van het wetsvoorstel aan te vullen. Indien wordt afgeweken van hetgeen de Raad in punt 1 van dit advies heeft aanbevolen, acht het college het in verband met de verregaande Nederlandse liberalisering wenselijk om naast de evaluatiebepaling van artikel 39 een bepaling op te nemen dat reeds na twee jaar na de inwerkingtreding van de wet een extra evaluatie wordt verricht teneinde de effecten hiervan te bezien.

10. Overeenkomstig het advies van de Raad van State is artikel 40 (in de aan de Raad van State voorgelegde tekst genummerd als artikel 39) van het wetsvoorstel aangevuld met de bepaling dat in het evaluatieverslag aandacht zal worden besteed aan de wijze waarop, gelet op de Mededingingswet, de uitvoering en het toezicht op de wet zijn georganiseerd. Niet is gevolgd de aanbeveling van de Raad om reeds twee jaar na de inwerkingtreding van de wet een extra evaluatie te verrichten. In die periode van twee jaar zijn afnemers met een verbruik van boven de 10 000 000 miljoen m³ gas per jaar vrij in de keuze van leverancier. Dit is een groep afnemers die thans al zowel formeel als feitelijk vrij is in die keuze. Voor deze groep zal de inwerkingtreding van de wet dan ook weinig gevolgen hebben. Alleen al om die reden heeft een evaluatie in die periode niet zoveel zin. Verder is een termijn van twee jaar ook te kort om de effecten van liberalisering – voor zover die zich voordoen – te meten. De tweede stap in de liberalisering – per 1 januari 2002 – zal dan immers nog niet of amper geëffectueerd zijn.

11. Ingevolge artikel 49, tweede lid, van het wetsvoorstel, behoeft tot en met 31 december 2002 iedere wijziging met betrekking tot de eigendom van de aandelen in een vergunninghouder de instemming van de Minister van Economische Zaken.

Op grond van het vijfde lid van dit artikel kan bij algemene maatregel van bestuur de termijn, bedoeld in het tweede lid, worden verlengd tot uiterlijk 31 december 2006.

Zoals de Raad reeds in zijn advies van 5 augustus 1997 inzake de Elektriciteitswet 1998 opmerkte, verdient deze mogelijkheid – in het licht van aanwijzing 24, eerste lid, onder a, Ar – geen aanbeveling (kamerstukken II 1997/98, 25 621, A, blz. 16).

Het college adviseert artikel 49, vijfde lid, te laten vervallen en een eventuele verlenging een formeel-wettelijke grondslag te geven.

11. De bedrijven bedoeld in artikel 53 (in de aan de Raad van State voorgelegde tekst genummerd als artikel 49) zijn veelal dezelfde bedrijven als die waarop artikel 72, tweede tot en met zevende lid, van de Elektriciteitswet 1998 betrekking heeft. Uit dien hoofde is het wenselijk dat de regeling inzake wijziging in de eigendom van aandelen in een vergunninghouder gelijk is aan die in artikel 72 van de Elektriciteitswet 1998. Ook in de gevallen waarin het niet om dezelfde bedrijven gaat, is het wenselijk de regeling voor vergunninghouders voor gas en elektriciteit gelijk te laten zijn. In artikel 72, zevende lid, van de Elektriciteitswet 1998 is bepaald dat de termijn waarbinnen toestemming voor de wijziging is vereist, bij algemene maatregel van bestuur kan worden verlengd tot 31 december 2006. Artikel 53, vijfde lid, van dit wetsvoorstel is van gelijke inhoud.

12. Voor redactionele kanttekeningen verwijst het college naar de bij het advies behorende bijlage.

12. De redactionele kanttekeningen van de Raad van State zijn verwerkt, met uitzondering van de eerste en de tweede kanttekening die betrekking hebben op artikel 2 en artikel 26, eerste lid. Deze bepalingen dienen uitsluitend voor gastransportbedrijven, gasopslagbedrijven en LNG-bedrijven te gelden en niet voor alle gasbedrijven zoals deze zijn gedefinieerd in artikel 1, onderdeel j.

13. Naast een aantal wijzigingen van technische en redactionele aard in het wetsvoorstel en de memorie van toelichting, zijn voorts nog de volgende wijzigingen aangebracht.

Artikel 22, zevende lid, is gewijzigd in die zin dat in plaats van elke overeenkomst waarmee een bedrag van f 1 miljoen is gemoeid, elk verwant bedrijf waarmee een overeenkomst wordt gesloten waarvan de opbrengst of de kosten meer bedraagt dan f 10 miljoen, in de toelichting op de jaarrekening moet worden vermeld.

In de artikelen 51 en 54 is voorzien in overgangsbepalingen voor de vaststelling van de tarieven voor levering van gas aan beschermde afnemers respectievelijk voor de eerste melding van de inspanningen op het gebied van de energiebesparing van gasbedrijven die gas leveren aan eindverbruikers.

Artikel 52, tweede lid, is gewijzigd in die zin dat bij ministeriële regeling regels met betrekking tot de in dat artikel bedoelde leveringen kunnen worden gesteld. In het wetsvoorstel (artikel 48), zoals dat aan de Raad van State is voorgelegd, was voorzien in een verplichting voor de desbetreffende bedrijven om te voldoen aan paragraaf 3.2 en artikel 23. Bij nader inzien is het niet nodig op voorhand deze verplichtingen op te leggen aan de bedrijven die veelal aan een gering aantal afnemers gas leveren. Bij ministeriële regeling kan een infomatieplicht met betrekking tot deze leveringen worden vastgesteld en kunnen regels worden gesteld ter waarborging van een doelmatige en ongestoorde levering van gas aan deze beschermde afnemers.

Artikel 55 (in de aan de Raad van State voorgelegde tekst genummerd als artikel 50) is aangepast om een zo soepel mogelijke inwerkingtreding van de verschillende onderdelen van de wet mogelijk te maken.

De Raad van State geeft U in overweging het voorstel van wet niet te zenden aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal dan nadat met het vorenstaande rekening zal zijn gehouden.

*De Vice-President van de Raad van State,
H. D. Tjeenk Willink*

Ik moge U verzoeken het hierbij gevoegde gewijzigde voorstel van wet en de gewijzigde memorie van toelichting aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal te zenden.

De Minister van Economische Zaken,
A. Jorritsma-Lebbink

Bijlage bij het advies van de Raad van State van 1 februari 1999, no. W10.98.0512, met redactionele kanttekeningen die de Raad in overweging geeft.

- In de artikelen 2, eerste lid, 26, eerste lid, en 2, tweede lid, van het wetsvoorstel «een gastransportbedrijf, een gasopslagbedrijf of een LNG-bedrijf» onderscheidenlijk «gastransportbedrijven, gasopslagbedrijven en LNG-bedrijven» nu deze begrippen reeds zijn gedefinieerd in artikel 1, eerste lid, onderdeel j, vervangen door: een gasbedrijf onderscheidenlijk gasbedrijven.
- In artikel 2, tweede en derde lid, telkens de zinsnede «als bedoeld in het eerste lid» schrappen.
- In artikel 6, eerste lid, onderdeel a, de zinsnede «redelijkerwijs geen capaciteit ... hoeveelheid gas» vervangen door: geen capaciteit beschikbaar is voor het transport van de desbetreffende hoeveelheid gas dan wel in redelijkheid niet kan worden geleverd dat hij alle capaciteit beschikbaar stelt.
- In artikel 9, mede gelet op aanwijzing 52 van de Aanwijzingen voor de regelgeving «het bepaalde in» schrappen.
- In artikel 49 van het wetsvoorstel de artikelen 10:29 tot en met 10:31 van de Algemene wet bestuursrecht van overeenkomstige toepassing verklaren.